

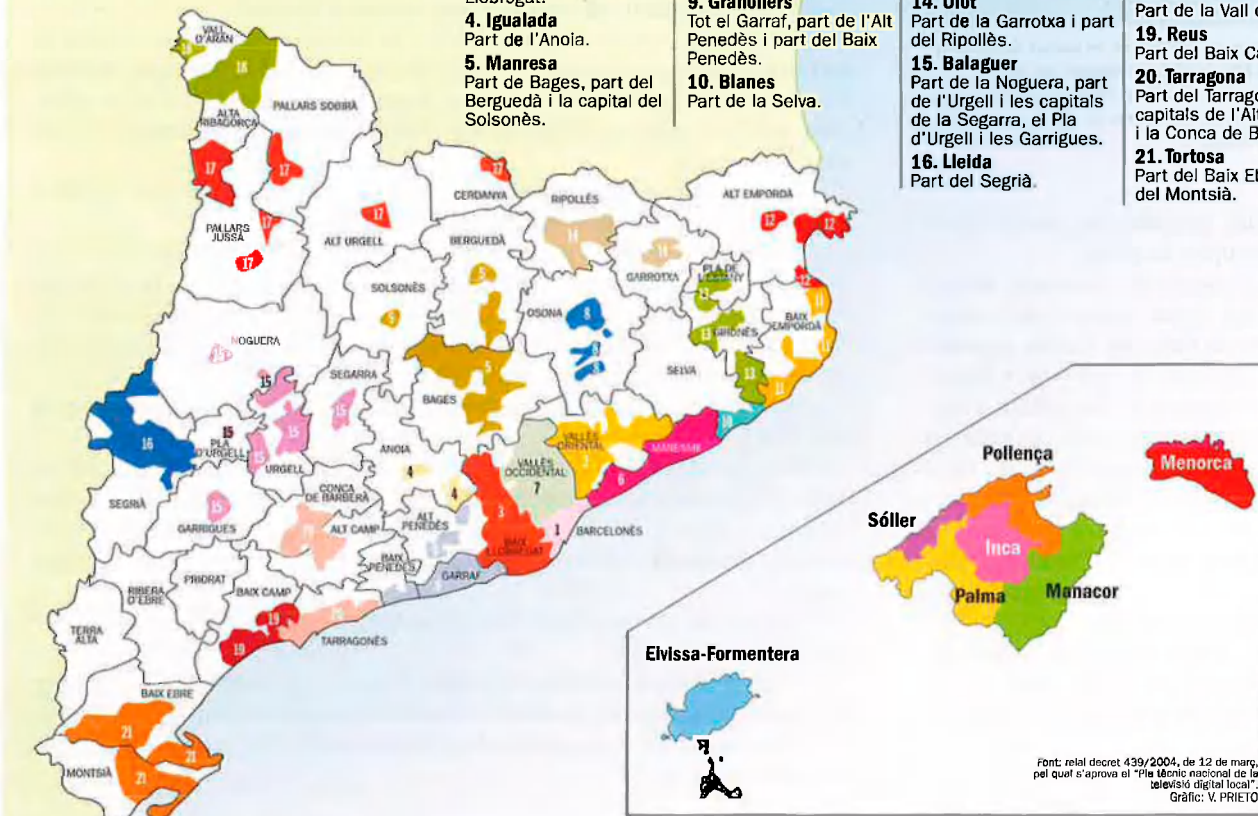
La batalla pel control de la TDT

El desplegament de la televisió digital terrestre (TDT) emprèn la recta final. El passat 2 de juny, el Congrés va aprovar una nova llei que la impulsa. La setmana passada el conseller primer de la Generalitat de Catalunya va presentar, al Parlament, el pla estratègic d'implantació. Finalment, al 2010, es farà l'anomenada apagada analògica a tot l'estat i la TDT serà l'única televisió. Comença el pastís de les llicències.

Catalunya farà l'apagada analògica dos anys abans, el 2008, com a prova pilot. Les conseqüències tècniques i econòmiques degudes a aquesta posada al dia poden significar la desaparició d'un bon grapat de canals, sobretot de televisions locals. El motiu és que molts d'ells havien començat a emetre sense llicència, alguns des de 1980, ocupant freqüències disponibles de l'espectre, perquè l'única llei de televisió local era la del 1995, que va patir molts entrebancs amb el Govern Aznar, tal com recorda Miquel Bonastre, director de la Xarxa de Televisions Locals (XTVL). Ara el territori es dividirà en demarcacions i cadascuna tindrà un múltiplex destinat a televisió local, format cadascun d'ells per quatre canals (les zones més poblades, com ara Barcelona, podran tenir dos múltiplex i, per tant, vuit canals). El problema és que aquestes demarcacions seran supramunicipals i algunes

Les demarcacions a Catalunya i Balears de la televisió digital terrestre

1. **Barcelona**
Tot el Barcelonès.
2. **Granollers**
Gairebé tot el Vallès Oriental.
3. **Cornellà**
Gairebé tot el Baix Llobregat.
4. **Igualada**
Part de l'Anoia.
5. **Manresa**
Part de Bages, part del Berguedà i la capital del Solsonès.
6. **Mataró**
Gairebé tot el Maresme.
7. **Sabadell**
Gairebé tot el Vallès Occidental.
8. **Vic**
Part d'Osona.
9. **Granollers**
Tot el Garraf, part de l'Alt Penedès i part del Baix Penedès.
10. **Bianes**
Part de la Selva.
11. **Palafugell**
Part del Baix Empordà.
12. **Figueres**
Part de l'Alt Empordà.
13. **Girona**
Part del Gironès i part del Pla de l'Estany.
14. **Olot**
Part de la Garrotxa i part del Ripollès.
15. **Balaguer**
Part de la Noguera, part de l'Urgell i les capitals de la Segarra, el Pla d'Urgell i les Garrigues.
16. **Lleida**
Part del Segrià.
17. **La Seu d'Urgell**
Capitals de l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Sobirà, l'Alta Ribagorça i del Pallars Jussà i un municipi més d'aquesta comarca.
18. **Viella**
Part de la Vall d'Aran.
19. **Reus**
Part del Baix Camp.
20. **Tarragona**
Part del Tarragonès i les capitals de l'Alt Camp i la Conca de Barberà.
21. **Tortosa**
Part del Baix Ebre i part del Montsià.

Font: real decret 439/2004, de 12 de març, pel qual s'aprova el "Pla tècnic nacional de la televisió digital local".
Gràfic: V. PRIETO

“La TDT serà un canvi de paradigma, de cultura”

Santiago Ramentol, director general català de Mitjans i Serveis de Difusió Audiovisual

—Per què no està representat tot el territori català al mapa de demarcacions?

—Aquest mapa el va fer el Ministeri d'Indústria i només estan planificades algunes poblacions, altres encara no. Madrid addueix que s'ha de fer població per població per “incompatibilitat de canal”. Nosaltres volem que ben aviat tot el territori estigui planificat i hem arribat a un acord amb el Ministeri perquè abans de desembre del 2005 totes les poblacions de més de 2.000 habitants entrin al pla, i que, abans de juny del 2006, ho facin totes les de més de 1.000 persones.

—Què passarà amb les televisions que no hi càpiguen?

—Cada demarcació tindrà un múltiplex, menys tres que en tindran dos. La llei preveu que hi hagi un canal públic i tres de privats per múltiplex local, o excepcionalment dos de públics. Això obliga els ajuntaments a crear un ens per gestionar un o dos programes en comú. Per exemple, a les Terres de l'Ebre ja hi ha hagut contactes molt positius entre ajuntaments. Algunes televisions s'hauran de fusionar o convertir-se en centres de producció d'altres. Se'ns obre un món supramunicipal i fins i tot supracomarcal, de vegueria. Hi ha demarcacions que són un bunyol, però això s'haurà d'anar solucionant.

—Quan i com es farà el concurs per adjudicar les freqüències?

—La nostra voluntat i la del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, l'organisme que estudia les propostes i que en farà el seguiment, és que al desembre, o com a tard al gener, es facin les concessions. Les privades hauran d'anar a concurs, i aquí ho netejarem tot, només quedaran les que guanyin.

—Hi ha el perill que entri algun operador privat que vulgui emetre en xarxa aprofitant concessions locals?

—No hi ha previst cap altre canal català privat. Hi ha dos múltiplex per a la Corporació, un per a les televisions de l'euroregió i un altre per a un operador privat que ja es va adjudicar a una empresa liderada pel Grup Godó. En el concurs de les concessions locals es demanarà fer un model de proximitat i en català, per tant les televisions que no vulguin fer aquest model, millor que no es presentin, perquè no sortiran.

—Hi haurà ajuts públics a les televisions i a les llars per fer el canvi cap a la TDT?

—L'administració té canals públics i, pel que fa als privats, aquest govern ha impulsat ajuts genèrics no sols a la premsa, sinó també a la televisió, la ràdio i Internet. Amb els ajuts per projecte, se'n podrien donar per a la digitalització. Per a les llars directament no en donarem, però farem els possibles perquè baixin els preus dels decodificadors fins a uns 100 euros. Respecte a les antenes, no descartem fer un pla *renove*, però estem pendent del que faci el Govern estatal.

—Què significarà la TDT? Tant canviarà la televisió?

—Serà un canvi de paradigma, de cultura. L'espectador deixa de ser passiu i passa a ser actiu. Podrà interactuar amb la programació, però també tindrà altres aplicacions, com la interactivitat política, l'administració directa, la participació ciutadana. Serà un nou món! I revolucionarà la publicitat. La TDT és la garantia de la universalització de l'entrada a la societat de la informació d'una televisió gratuïta.

fins i tot agruparan pobles de diverses comarques, i no hi ha canals per a totes les televisions ja existents. Això és un problema per a moltes, però és també l'oportunitat de regular un panorama sovint caòtic.

Cada ciutadà podrà sintonitzar entre 35 i 40 canals gratuïts amb la TDT. Això revolucionarà la indústria i el pas-tís publicitari. Miquel Bonastre parla de “l'efecte quiosc”: hi haurà televisions generalistes, que serien com els diaris, i una sèrie d'especialitzades, amb audiències com les revistes. “Mai més no es veurà el 25 o 30% d'audiència”, preconitza el director de la XTVL, i les de

les televisions locals “seran equivalents a les de molts altres canals”.

Catalunya convocarà el concurs d'adjudicació molt aviat i s'haurà de decidir abans que acabi l'any. A les Illes, el Govern del PP ja fa mesos que va prendre la resolució d'un concurs molt polèmic; va adjudicar tots els canals a televisions privades afins i en va excloure totes les municipals. S'haurà de veure què passa amb el País Valencià, on la situació sembla bastant parada, però per força abans del 2006 se sabrà qui s'enduu les concessions. De totes maneres, fonts autoritzades sospiten que potser passarà el mateix que a les Balears.

A les illes, dat i beneït. El concurs per atorgar les llicències de televisió local a les Illes ja es va convocar i resoldre. Va ser la primera comunitat autònoma a fer-ho i va ser un episodi polèmic. Cap televisió pública ha obtingut llicència. Cap televisió obertament crítica amb el govern del Partit Popular ha aconseguit guanyar un dels 28 canals en joc. De fet, 14 han anat a parar a dos únics grups empresarials: Canal 4, propietat del promotor immobiliari Jacint Farrús, en el seu moment afí al Govern del Pacte de Progrés i ara igual d'afí al de Matas, i Falcó Produccions, que és la televisió d'Inca, instal·lada en locals

La diferència entre televisió analògica, digital terrestre i satèl·lit

Primerament, cal aclarir que parlem de com es transmet el senyal des dels estudis als aparells de televisió. Aquest pas, però, té moltes conseqüències que revolucionaran la televisió perquè permetran a l'espectador poder interactuar, amb uns límits, amb l'emissió: confeccionar programacions pròpies entre l'oferta molt més àmplia que hi haurà, o altres

EL TEMPS

serveis més allunyats de l'entreteniment lligats a l'administració. Interactuar no és del tot nou, amb les plataformes digitals ja es va començar a veure. En la televisió digital per satèl·lit el senyal passa pel satèl·lit, i en la terrestre aquest viatja per repetidors escampats pel territori, com la televisió analògica. La diferència, doncs, és sobretot entre la televisió digital i analògica. Fins ara, l'emissió es feia per ones hertzianes que ofereixen un espectre limitat, poden no rebre's amb prou potència, són molt més susceptibles de patir interferències, i no permeten aquesta bidireccionalitat. El sistema digital codifica en binari i canviarà la manera d'entendre la televisió.

municipals, privada, molt local i arrelada a Inca, població de la qual és batlle Pere Rotger, president del PP de Balears i del Parlament de les Illes. Canal 4

La televisió digital terrestre al País Valencià

1. Alcoi

Alcoi, Ibi, Cocentaina, Castalla i Muro.

2. Alacant

Alacant, Sant Vicent del Raspeig, el Campello, Sant Joan d'Alacant, Mutxamel i Xixona.

3. Benidorm

Benidorm, la Vila Joiosa, Calp, Altea, l'Alfàs del Pi, la Nucia i Callosa d'en Sarrià.

4. Dènia

Dènia, Xàbia, Teulada, Benissa, Pego, Pedreguer, Ondara, Gata de Gorgos i el Poble Nou de Benitatxell.

5. Elx

Elx, Creventí i Santa Pola.

6. Elda

Elda, Villena, Petrer, Novelda, Asp, Monòver, Sax, Pinós i Monfort del Cid.

7. Oriola - Torrevella

Torrevella, Oriola, Callosa de Segura, Pilar de la Foradada, Almoradí i Guardamar del Segura.

8. Castelló

Castelló de la Plana, Vila-real, Borriana, Onda, Almassora, Benicàssim, Nules, l'Alcora, Betxí, Torreblanca, Orpesa, Borriol i Cabanes.

9. Morella

Morella, Vilafranca i Benassal.

Fent: real decret 439/2004, de 12 de març, pel qual s'aprova el "Pla tècnic nacional de la televisió digital local".
Gràfic: VANESSA PRIETO

i Televisió d'Inca han aconseguit cadascú set llicències, un canal en cada demarcació, i poden emetre, doncs, en la totalitat del territori balear. M7, televisió ja existent a Palma i part del Grup Serra, ha aconseguit cinc canals, així com Broate, propietat, igual com Canal 4, de Jacint Farrús. Fent un repàs, quatre empreses, dues d'aquestes de la mateixa persona, han aconseguit, doncs, 24 dels 28 canals possibles.

Els quatre restants han quedat repartits entre la COPE, TV Menorquina, TV d'Eivissa i Formentera i Produccions de Llevant (Televisió de Manacor), totes, privades. La primera és prou coneguda per tothom, les altres tres casualment han signat acords amb Jacint Farrús. Va ser el seu grup de comunicació qui va aconseguir l'adjudicació de l'exploració dels serveis informatius de la flamant IB3, la nova tele-

visió autonòmica a les Balears que funciona a còpia de subcontractacions amb tres beneficiaris principals: Farrús, M7 i El Mundo TV. Els serveis informatius d'IB3, doncs, aprofiten les tres televisions locals privades que han aconseguit un canal digital terrestre com a "delegacions" territorials. I l'organisme encarregat de controlar l'activitat d'aquests futurs canals i garantir que realment facin televisió local és el mateix Govern balear, ja que les Illes no disposen d'un consell de l'audiovisual independent.

Les televisions locals municipals, agrupades en la Federació de Televisions Locals de les Illes Balears (Fetelba), ara com ara, no podran emetre. Franc Noguera, el seu portaveu, ens diu que el passat 6 de juny van rebre una notificació per deixar d'emetre el 9 d'agost. Algunes d'aquestes televisions fa més de vint anys que treballen i queden excloses del nou panorama digital. Miquel Oliver, conseller delegat de l'empresa que gestiona Palma TV, que ha quedat fora del concurs, considera aquesta exclusió "una barbaritat". A més a més, recorda que la demarcació de Palma ha quedat repartida entre: M7, Canal 4, la COPE i la televisió d'Inca. Una televisió com Palma TV, amb implantació i identificació a la ciutat, ha quedat condemnada a tancar si no hi ha cap rectificació. Localia, el PSIB-PSOE i les empreses editores del *Diari de Mallorca* i del d'Eivissa han presentat cadascú un recurs contra el concurs. Aquest es va fer en condicions molt particulars el novembre passat. Es va donar un termini realment breu, setze dies naturals, i s'exigien uns estudis elaboradíssims, que televisions modestes no podien costejar. Moltes van refusar presentar-s'hi directament, d'altres van ser excloses per defectes de forma. El resultat ja es coneix; totes les televisions locals de les Balears es van adjudicar a mans privades i a empreses afins al Govern autonòmic. Ara, el Ministeri ha acordat donar tres múltiplex més per Consell Insular, dos canals de cadascun dels quals es destinaran a televisions públiques, i els altres dos, a privades. Serà el Govern de Matas, que ha denegat fer declaracions a aquest mitjà, qui haurà de tornar a decidir.

Gaspar Pericay

La sinya

F. Marc Álvaro

Les polseres

Vivim en la societat de les polseres de colors. Qui no té un amic, un fill, un amant o un company de feina que no porti la reconsagrada polsereta groga promoguda pel ciclista Armstrong per ajudar –diuen– a lluitar contra el càncer al món? Hi ha polseres de tota mena: combinades negres i blanques (contra el racisme), combinades blanques i grogues (de l'elecció del nou papa de Roma), vermelles (Madrid 2012) verdes (d'alguna proclama sostenible), combinades blau-grana (triomf del Barça a la Lliga) i un in comptable *tutllimundi* de simbologia quotidiana i colorista per al canell. A diferència dels llaçets per clavar-se a la solapa, les polseretes de cautxú o materials similars permeten que el compromís personal tingui la comoditat de qualsevol objecte que un es posa i ja no es lleva ni per dormir, ni per dutxar-se, ni per gratar-se el nas. Els adolescents han embogit amb això, fins al punt de fer coses realment desmesurades per aconseguir les polseres més estranyes i cobejades. També alguns adults –dins la infantilització general que ens devora– semblen posseïts per una fal·lera sobrenatural a l'hora d'obtenir aquesta quincalleria.

Aquestes polseres regalen un somni d'identitat a canvi d'un preu mòdic. Tota moda regala identitat. La moda de les polseres de colors ens col·loquen dins d'una determinada tribu i permeten el reconeixement de l'altre i l'autoreconeixement. Com que vivim en una societat que ha banalitzat totes les causes ("doce meses, doce causas", diu una cadena de televisió), res més adequat que una polsereta còmoda per palesar el compromís. Les ideologies són ara (excepte per als desvagats que volen un nou partit espanyolista a Catalunya) una simple polsera de coloraines. Una polsera flexible, que no es trenca, que no perd color. El compromís s'exhibeix al canell i ni es nota. A més, es poden portar totes les polseres que es vulguin, com més millor. Totes alhora, en una samfaina sincrètica on els contraris conviuen més enllà de tot sentit.

Les polseres són una broma, però expressen la particular visió comercial que del pluralisme democràtic tenim tots plegats. La societat oberta és una rotllana de criatures amb polseres a l'espera del programa televisiu de mitja tarda. Si no hi ha polsera de color, la realitat a narrar –la que sigui– no existeix i no compta. La polsera certifica una aspiració moral que esdevé folklore digerible, una virtualitat decorativa que ens porta al paradís. Una mica menys que les plomes que l'indi americà, ufanós, es posava al cap per sentir-se fort i valent.

La futbolista mexicana Marigol Domínguez, amb les polseres antiracistes.